

Kultur- og kirkedepartementet
Postboks 8030 Dep

0030 OSLO

Sendes også pr e-post til postmottak@kkd.dep.no

Deres ref:
2003/04000 ME/ME3 ASK:elt

Vår ref.:
96/03240 014 QNYH

Postadresse: NRK juridisk avd.
0340 Oslo
Besøksadresse: Bj. Bjørnsons pl. 1

Sentralbord: 23 04 70 00
Telefaks: 23 04 71 03
Telefon direkte: 23 04 84 79
Mobil: 97 06 21 20
E-post: jon.wessel-aas@nrk.no

Norsk rikskringkasting as
Foretaksreg.: NO976 390 512 MVA

www.nrk.no

Dato:
19. mars 2004

HØRINGSUTTALELSE: FORSLAG TIL ENDRINGER I KRINGKASTINGSLOVEN

1. INNLEDNING

Vi viser til Kultur- og kirkedepartementets høringsnotat vedr. forslag til endringer i kringkastingsloven. Notatet er oversendt NRK ved brev datert 27. januar d.å. med frist for merknader til 10. mars d.å.

Ved telefonisk henvendelse til avdelingsdirektør Øyvind Christensen den 5. d.s. fikk vi forlenget fristen til 19. mars d.å.

NRK støtter innføringen av tvangsmulkt som nytt sanksjonsmiddel. Vi er imidlertid kritisk til det anvendelsesområde som foreslås for tvangsmulkt og forslaget om utvidet anvendelsesområde for overtredelsesgebyr. NRK går også sterkt i mot forslaget til ny bestemmelse om forbud mot salgsfremmende omtale/fremvisning av produkter og/eller tjenester i kringkastingsprogram. Til de øvrige forslag har vi kun mindre kommentarer.

Vi vil nedenfor utdype vår synspunkter.

2. FORSLAG TIL REVIDERTE SANKSJONSREGLER

Departementet redegjør i høringsnotatet for behovet for flere og nye sanksjonsmidler som reaksjonsmulighet på overtredelser av kringkastingsregelverket. Konkret foreslås å innføre en hjemmel for å ilegge tvangsmulkt samt utvide anvendelsesområdet for overtredelsesgebyr.

NRK erkjenner behovet for sanksjonsmidler som kan benyttes ved klare brudd på kringkastingsregelverket. Samtidig mener vi at flere bestemmelser i kringkastingsloven (heretter forkortet kkl) og kringkastingsforskriften (heretter forkortet kkf) inneholder så skjønsmessige begreper og vilkår at disse ikke egner seg for denne type forvaltningsmessige reaksjoner som har et sterkt preg av straff.

2.1 Innføring av tvangsmulkt som ny reaksjonsform

Departementet redegjør for bakgrunnen for forslaget om tvangsmulkt under punkt 2.4.3.1 i høringsnotatet. Her trekkes frem brudd på presise konsesjons-forpliktelser så som daglige nyhetssendinger og program for bestemte mål-grupper, samt kabeleieres formidlingsplikt. Deretter uttales at "*Departementet foreslår derfor å innføre en hjemmel for å ilegge tvangsmulkt i slike tilfeller*". (Vår understrekning)

NRK støtter forslaget om å innføre tvangsmulkt som mulig reaksjonsmiddel *i slike tilfeller*. Dette er tilfeller som gjelder klare og presise forpliktelser der eventuelt brudd er tilnærmet objektivt konstaterbart – dvs bestemmelser der vurderingen av om det foreligger regelbrudd ikke i vesentlig grad beror på forvaltningsmyndighetens skjønn. Regelverket inneholder en rekke slike bestemmelser. I tillegg til de departementet viser til, kan nevnes reglene om reklamevarighet (kkf §3-1 og kkf §3-1), reglene for plassering av reklame (kkf §3-3 og §3-7), bestemmelsene om opplysning av eventuelle sponsorer, forbud mot videresending (kkl §4-5) og plikten til å oppbevare opptak av program (kkl §2-5). Eksempelene er flere.

Problemet er at forslaget til ny lovtekst i §10-4 åpner for bruk av tvangsmulkt for å sikre oppfyllelse av *enhver* forpliktelse fastsatt i eller i medhold av loven. En slik generell adgang til å benytte tvangsmulkt for å tvinge igjennom forvaltnings-myndighetenes fortolkning av regelverket eller vedtak, vil vi sterkt fraråde. Som nevnt er flere av bestemmelsene i regelverket utpreget skjønnsmessige, og enkelte er innholdsmessig nær ved å gripe inn i det som bør være kringkastings-selskapenes redaksjonelle selvstendighet/frihet. Det vil være svært betenkelig om myndighetene i slike tilfeller ved enkle forvaltningsvedtak skal kunne fremtvinge redaksjonelle endringer.

Eksempler på bestemmelser der vi mener slik reaksjonsform vil være prinsipielt uheldig, er kkl §3-5 andre og tredje ledd. Spørsmålet om kringkastings-selskapets ivaretagelse av egen integritet og spørsmålet om urettmessig salgsfremmende omtale av varer og produkter, er etter vårt syn lite egnet for forvaltningsmessig behandling. Her er pressens (herunder kringkastingsmedienes) selvdømmende organ – Pressens Faglige Utvalg - en bedre egnet instans.

En annen regel som viser hvor bredt det skjønnsmessige tema kan være anlagt, er bestemmelsen om hvilke programmer NRK skal kunne motta sponsortilskudd til: I medhold av kkf §3-13 annet ledd litra b) kan NRK motta sponsortilskudd til program fra arrangement av *"samfunnsmessig interesse eller kulturell betydning; fortrinnsvis produksjoner fra viktige nasjonale begivenheter"*. Vi finner det svært uheldig om Statens medieforvaltning skal kunne ilegge tvangsmulkt eller annen reaksjon i forhold til en programserie NRK mener er av "kulturell betydning".

NRK vil følgelig anbefale at eventuelt innføring av tvangsmulkt som mulig reaksjonsmiddel, begrenses til de bestemmelser og forpliktelser som inneholder presise og klare vilkår.

2.2 Utvidelse av anvendelsesområdet for overtredelsesgebyr

Departementet foreslår å utvide anvendelsesområdet for overtredelsesgebyr, jf kkl §10-3. Overtredelsesgebyr skal også kunne ilegges som følge av overtredelse av vedtak.

Forholdet til Grunnloven §96 og Den Europeiske Menneskerettskonvensjonen art. 6

NRK ser som nevnt behovet for reaksjonsmidler for brudd på kringkastings-regelverket. Vi mener imidlertid at departementet er for overfladisk i sin behandling av forholdet til Grunnloven §96 og Den Europeiske Menneskerettskonvensjonen (heretter forkortet EMK) art. 6. I høringsnotatet drøftes begrepet straff først og fremst i forhold til innføringen av tvangsmulkt. For overtredelses-gebyr vises det kun til at tilsvarende problemstillinger har vært drøftet og akseptert i relasjon til andre forvaltningsområder.

Vi finner grunn til å bemerke to forhold i denne anledning. For det første er det i denne sammenheng en prinsipielt vesentlig forskjell på tvangsmulkt og overtredelsesgebyr. Tvangsmulkt er tenkt som et reaksjonsmiddel som har til hensikt å forhindre fremtidig eller fortsatt regelstridig atferd. Som departementet selv uttaler i notatet, så kan den ansvarlige da "unngå at tvangsmulkten løper ved å drive i tråd med vilkårene for virksomheten". Den ansvarlige får således et konkret varsel om myndighetenes fortolkning av den aktuelle sak – et varsel vedkommende kan forholde seg til. Dette gir en klar forutberegnelighet.

Slik er det ikke for overtredelsesgebyr. Overtredelsesgebyr ilegges som reaksjon på et allerede foretatt regelbrudd. For etterfølgende reaksjonsformer er problemstillingen i forholdet til Grunnloven §96 og EMK art. 6 en annen. Vi viser her bl.a. til Høyesteretts dom avsagt 24. oktober 2002 (Rt. 2002 s. 1298). En tvangsmulkt som fiskerimyndigheten hadde ilagt *etter* at et brudd på forings-bestemmelse var opphørt, ble av Høyesterett ansett for å ha så sterkt preg av straff, at mulkten ble opphevet. Årsaken var mulktens preg av straffereaksjon.

Vi viser i denne anledning også til drøftelsen av forholdet til Grunnloven §96 i forbindelse med innføringen av gjeldende bestemmelse om overtredelsesgebyr i 1994. Justisdepartementet uttalte i anledning lovbehandlingen den gang bl.a. følgende (se Ot.prp. nr 99 (1992-1993) punkt 4.4.3):

"Gebyrordningen faller i utgangspunktet klart innenfor den vanlige forståelse av begrepet "straff" i Grunnlovens forstand."

Og videre:

"Når man skal vurdere grunnlovsmessigheten av internrettslige gebyrordninger, vil derfor slike forhold som gebyrets størrelse, både pr. overtredelse og samlet sum i ett vedtak, og hvor eksakt regelverket er, kunne ha betydning for om det vil være forenlig med Grunnloven å overlate til den som er ilagt gebyr bringe saken inn for en domstol."

Departementet uttalte på dette grunnlag bl.a. følgende (Se Ot.prp. nr. 99 (1992-1993) punkt 4.4.3 i.f.):

"Departementet er på bakgrunn av den tvil som er fremkommet om prinsipielle sider ved ordningen kommet til at man ikke vil gå videre med forslaget om overtredelses-gebyr. Departementet har i denne forbindelse særlig lagt vekt på at det vil være uheldig om det blir skapt usikkerhet om grunnlovsmessigheten av ordningen."

Det var således Stortinget, som etter eget initiativ, vedtok å innføre gjeldende ordning med overtredelsesgebyr. I Innst.O. nr. 34 (1993-1994) drøfter ikke komiteen departementenes prinsipielle innvendingene. Flertallet la i stedet utelukkende vekt på de hensyn som tilsa innføringen av et overtredelsesgebyr.

Det er videre verdt å merke seg de to forhold Justisdepartementet trekker frem i uttalelsen ovenfor. Her fremheves gebyrets størrelse og *"hvor eksakt regelverket er"* som vesentlige elementer. Sistnevnte forhold relaterer seg til legalitets-prinsippet og kravet til forutberegnelighet. Som påpekt ovenfor inneholder kringkastingsregelverket en rekke bestemmelser som ikke kan karakteriseres som "eksakte" regler og derfor gir liten grad av forutberegnelighet.

Hva angår beløpets størrelse, er det klart at gebyret kan bli vesentlig. Statens medieforvaltnings ila NRK et overtredelsesgebyr på kr 500 000,- ved vedtak 6. september 2001. Gebyret ble ilagt som reaksjon på at NRK sendte et fjernsyns-program produsert av en frittstående ekstern produsent som hadde mottatt kr 450 000,- i sponsorstøtte fra en virksomhet som selv var omtalt fordelaktig i programmet. NRK hadde etter egen vurdering betalt markedspris for ordinær senderrett, og således ikke hatt noen direkte økonomisk fordel av sponsorstøtten. (Det kan opplyses at samme program senere ble sendt i en annen norsk fjernsynskanal uten at det - så vidt vi har bragt i erfaring - ble reagert med gebyr eller annen reaksjon. Dette viser at man ikke kan legge til grunn at sponsorstøtten utgjør en direkte støtte til kringkasteren.) Ved fastsettelsen av gebyret ble det for øvrig heller ikke gjort "fradrag" for det faktiske sendevederlag NRK hadde betalt. NRKs totalte kostnad ble således vesentlig høyere enn det sponsortilskudd den eksterne produsenten hadde mottatt. Statens medieforvaltning viste i vedtaket bl.a. til komiteens merknader i Innst.O nr. 34 (1993-1994). I merknaden uttales bl.a. følgende:

"Størrelsen på gebyret blir fastsatt i hvert enkelt tilfelle, og skal være større enn den økonomiske vinning ved lovavtredelsen. Ved gjentatte overtredelser trappes det videre opp til et nivå som gir selskapet betydelige økonomiske tap."

Vi har etter dette vanskelig for å se at ikke både Statens medieforvaltnings praksis og forarbeidene gir uttrykk for at gebyret klart inneholder pønale elementer.

Endelig viser vi til at problemstillingen om forskjellige administrative sanksjoner og deres forhold til Grunnloven §96 og EMK art. 6 har vært gjenstand for øket rettslig drøftelse etter 1994. Blant annet har spørsmålet vært vurdert av Høyesterett, jf Rt. 2002 s. 1298 (Tvangsmulkt) og Rt. 2002 s. 509 (Tilleggsskatt). Disse avgjørelsene viser at denne form for administrative reaksjonsformer er betydelig mer problematisk enn departementet synes å gi uttrykk for i notatet.

NRK vil oppsummere med å understreke at vi har forståelse for behovet for administrative reaksjoner som middel på brudd på kringkastingsregelverket. En forutsetning for bruk av slike reaksjoner må imidlertid være en stor grad av forutberegnelighet. Flere av regelverkets bestemmelser inneholder imidlertid så skjønsmessige vilkår at det ofte vil kunne være avgjørende forskjell mellom kringkasterens og myndighetenes vurdering av hvilke handlinger som representerer et regelbrudd.

NRK vil på denne bakgrunn anmode om at departementet begrenser anvendelsesområdet for overtredelsesgebyr til brudd på de bestemmelser som inneholder klare og presise vilkår.

3. FORBUD MOT SALGSFREMMEDE OMTALE/FREMVISNING AV PRODUKTER OG/ELLER TJENESTER I KRINGKASTINGSPROGRAM

Departementet foreslår å innføre en ny lovbestemmelse i kkl §3-3. Bestemmelsen skal etter forslaget lyde:

"Kringkastingsprogram skal ikke oppmuntre til kjøp eller leie av produkter eller tjenester, herunder kan de ikke inneholde skjult reklame eller spesielle salgsfremmende henvisninger til produkter eller tjenester, jf likevel §3-5."

NRK går sterkt imot forslaget. Vi mener forslaget strider mot yttringsfriheten og at det griper urettmessig inn i redaktørinstituttet. For øvrig er bestemmelsen retts teknisk uheldig formulert.

Departementets begrunnelse for forslaget

NRK vil først kommentere departementets begrunnelse for forslaget. Departementet uttaler under pkt 3.1 "Bakgrunnen for forslaget" bl.a. følgende:

"Det har vært reist tvil om disse forskriftsbestemmelsene (§3-4 fjerde ledd; om skjult reklame, og §3-5; om salgsfremmende omtale/fremvisning. Vår presisering) har tilstrekkelig hjemmel i loven. Etter departementets oppfatning har forskriftsbestemmelsene god nok hjemmel i loven. For å avskjære eventuell tvil rundt dette foreslås likevel at lovbestemmelsen justeres noe for å få en klarere ordlyd og plasseres i tilknytning til de relaterte bestemmelsene for sponsede programmer i loven."

NRK reagerer på denne fremstillingen av gjeldende rett og formålet med lovendringen. Vi bestrider at kringkastingsforskriften §3-5 slik den lyder, har hjemmel i gjeldende kringkastingslov. Når så departementet gir inntrykk av at man ved å innføre forslaget til ny bestemmelse i kringkastingsloven §3-3 kun "justerer" lovbestemmelsen "for å få en klarere ordlyd", så er dette kritikkverdigg. Slik forslaget er formulert – samtidig med at man opprettholder bestemmelsen i §3-4 – kan det ikke være tvil om at bestemmelsen innebærer en prinsipielt vesentlig utvidelse av lovforbudet, og ikke kun en språklig justering.

Gjeldende rett

Vi finner grunn til å redegjøre nærmere for vår vurdering av gjeldende rett.

Kringkastingsforskriften §3-5 lyder:

"§3-5. Presentasjon av produkter og tjenester

Produkt og/eller tjenester kan ikke omtales og/eller fremvises på en salgsfremmende måte i kringkastingsprogram, jf likevel §3-12 om premier i kringkastingsprogram."

Det følger av legalitetsprinsippet i norsk rett at enhver forskriftsbestemmelse må ha hjemmel i lov (eller stortingsvedtak). Bestemmelsen i kringkastingsforskriften §3-5 er gitt med hjemmel i kringkastingsloven §3-4. Lovbestemmelsen lyder:

"§3-4. Sponsing

(1) Dersom program er sponset, skal det opplyses om dette ved inn og/eller utannonseringen av programmet. Opplysninger om sponsor kan gis i form av sponsors navn, varemerke eller logo.

(2) Innhold og presentasjonsform i sponsede program må være slik at Kringkasterens redaksjonelle integritet opprettholdes fullt ut.

(3) Sponsede program skal ikke oppmuntre til kjøp eller leie av sponsors eller tredjeparts produkt eller tjenester, og kan ikke inneholde spesielle salgsfremmende henvisninger til slike produkt eller tjenester.

(4) Nyhets- og aktualitetsprogram kan ikke sponses.

(5) Kringkastingsprogram kan ikke sponses av fysiske eller juridiske personer hvis hovedaktivitet er å produsere, selge eller leie ut produkt eller tjenester det er forbudt å reklamere for etter norsk lov eller regler gitt i medhold av norsk lov. Politiske partiorganisasjoner kan ikke sponse kringkastingsprogram.

(6) Kongen kan gi nærmere regler om sponsing av kringkastingsprogram, herunder regler om sponsing i Norsk rikskringkasting AS."(Vår understrekning)

Det er her grunn til å merke seg to forhold; 1) Lovens forskriftshjemmel i paragrafens sjette ledd åpner kun for at det gis nærmere regler om sponsing, og 2) lovens §3-4 tredje ledd er nesten identisk med bestemmelsen i forskriften §3-5. Det er imidlertid en vesentlig forskjell. I forskriften har man nemlig utelatt to sentrale vilkår som lovgiveren har inntatt i lovbestemmelsen. For det første gjelder lovbestemmelsen kun salgsfremmende omtale/fremvisning i "sponsede program", og for det andre er det kun "spesielle" salgsfremmende henvisninger som forbyes. Det siste vilkåret må her forstås i betydning av særskilt salgsfremmende. Allminnelig omtale/fremvisning må være tillatt selv om slik aktivitet kan ha salgsfremmende effekt.

Disse to påpekte forhold gjør at det etter vårt syn er grunn til å spørsmål ved intensjonen med forskriftsbestemmelsen. Enten har man ved utarbeidelsen av forskriftsbestemmelsen ved en inkurie utelatt nevnte vilkår, eller så har man bevisst gått ut over lovhjemmelen ved å utelate de to sentrale vilkår lovgiver har satt for forbudet. Under en hver omstendighet må bestemmelsen i forskriften anses ugyldig som følge av manglende lovhjemmel. Alternativt kan den tolkes slik at dens innhold er tilsvarende lovbestemmelsens tredje ledd. I så fall har forskriftsbestemmelsen intet selvstendig regelinnhold.

Departementet er fra tidligere av kjent med den faglige kritikk vi her har redegjort for. På denne bakgrunn burde departementet gitt en grundigere fremstilling av hvilken hjemmel man mener forskriften §3-5 har, og hvilket rettslige resonnement som anføres til støtte for at bestemmelsen er gyldig.

Det er naturligvis slik at departementet ikke kan rette opp en mangelfull lovhjemmel for forskriften ved i ettertid å fremstille forslaget om ny lovbestemmelse i §3-3 slik at "lovbestemmelsen justeres noe for å få en klarere ordlyd". Det dreier seg i dette tilfelle om en prinsipielt vesentlig og substansielt omfattende utvidelse av forbudet.

Forholdet til ytringsfriheten

NRK mener forslaget strider mot prinsippet om ytringsfrihet. Dette fordi forbudet direkte retter seg mot det redaksjonelle innhold av våre programmer.

Ytringsfrihetsprinsippet er bl.a. fastsatt EMK art.10. Bestemmelsen lyder:

"Art. 10. Freedom of expression

1. Everyone has the right to freedom of expression. This right shall include freedom to hold opinions and receive and impart information and ideas without interference by public authority and regardless of frontiers. This article shall not prevent States from requiring the licensing of broadcasting, television or cinema enterprises.

2. The exercise of these freedoms, since it carries with it duties and responsibilities, may be subject to such formalities, conditions, restrictions or penalties as are prescribed by law and are necessary in a democratic society, in the interests of national security, territorial integrity or public safety, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health and morals, for preventing the disclosure of information received in confidence, or for maintaining the authority and impartiality of the judiciary".

Prinsippet om ytringsfrihet slås fast i artikkelens første ledd. Annet ledd inneholder vilkårende for at en stat - etter en helhetlig vurdering – likevel skal kunne vedta visse begrensninger i ytringsfriheten. Det grunnleggende vilkår for at slike innskrenkninger skal være rettmessige, er at de må anses nødvendige i et demokratisk samfunn ("necessary in a democratic society"), og at begrunnelsen kan henføres under et av de hensyn som er angitt i de konkrete alternativer i artikkel 10 annet ledd.

Det er etter vårt syn ingen tvil om at den bestemmelse departementet foreslår som ny §3-3 vil utgjøre et vesentlig inngrep i ytringsfriheten. Det er derfor overraskende at departementet i høringsnotatet ikke omtaler denne problemstillingen og forsøker å konkretisere hvilke tungtveiende hensyn man anfører som grunnlag for forslaget.

Vi viser videre til at Den Europeiske Menneskeretsdomstolen har slått fast at dersom en stat ønsker å innføre forskjellige regler for ytringsfriheten for ulike medier, må dette grunngis i "pressing social need". Forslaget til ny §3-3 vil være en særbestemmelse som kun rammer kringkastingsselskap. Departementet har i høringsnotatet ikke gitt noen begrunnelse for hvorfor man tilsikter en forskjells-behandling i forhold til bl.a. den trykte presse og nettmedier.

Vi understreker at vi fullt ut anerkjenner behovet for å regulere reklameutsagn – det være seg så vel "åpen" som "skjult" reklame. Reklame er som kjent markedsføring mot vederlag, jf kkl §1-1. Rettslig sett har man i ytringsfrihets-sammenheng sondret mellom den som opprinnelig fremsetter reklameutsagnet og videreformidling av utsagnet. Skillet fremkommer bl.a. i Ot.prp. nr. 58 (1998-1999) punkt 3.3. Følgende uttalelse fra Justisdepartementet er der gjengitt:

"Når et kringkastingsforetak sender et innslag som en annen har betalt for og bestemmer innholdet av, er det lite naturlig å se dette som en ytring fra kringkastingsforetakets side. Innslaget har mer preg av næringsvirksomhet fra foretakets side. I forhold til kringkastingsforetaket kan da §100 annet og tredje punktum (Grunnloven §100, vår presisering) neppe gi noe vern mot et forbud mot å sende et slikt innslag mot vederlag. Men foretaket står fortsatt fritt til å sende budskapet som et redaksjonelt, vederlagsfritt innslag." (Vår understrekning).

Justisdepartementet poengterer nettopp det sentrale punkt at dersom det ikke foreligger en økonomisk (eventuelt annen relevant) binding mellom kringkaster og den som vil ha fordel av et salgsfremmende utsagn, er utsagnet som hovedregel beskyttet av ytringsfriheten.

NRK støtter innføringen av et eksplisitt forbud mot skjult reklame. Vi mener en slik bestemmelse lovteknisk bør plasseres i kringkastingstloven §3-1.

Forslagets ordlyd

NRK mener for øvrig at forslaget ordlyd reiser svært skjønsmessige vurderingstema som i praksis vil være nesten umulig å forholde seg til redaksjonelt. Vil positiv kritikk av film, teater, litteratur og musikk fortsatt være mulig etter forslaget? – og legges det i så fall begrensninger på hvilke formuleringer som kan benyttes i slik kritikk? Vil man ved redegjørelse for forbrukertester o.l. kunne omtale de beste produktene og tjenestene? Vil man i reiseprogram kunne ytre begeistrede utsagn om reisemål eller transportmidler? Listen over konkrete problemstillinger kan gjøres lenger.

Vi mener videre at det er prinsipielt uheldig når "skjult reklame" omtales som et eksempel på slik salgsfremmende omtale.

Hjemmel for kringkastingsforskriften §3-5

For øvrig bemerkes at forslaget til ny §3-3 i kkl ikke inneholder noen hjemmel for forskriftsfastsettelse. Bestemmelsen vil således ikke kunne påberopes som hjemmel for kkf §3-5. Som påpekt ovenfor kan heller ikke kkl §3-4 påberopes som gyldig hjemmel for forskriftsbestemmelsen. Departementet har følgelig ikke under noen omstendighet ryddet av veien hjemmelsproblemet for forskriftsbestemmelsen, slik intensjonen formodentlig var.

4. FORBUD MOT VIDERESENDING AV ULOVLIGE OG SKADELIGE PROGRAMMER

4.1 Forslag til nye bestemmelser om forbud mot videresending

Departementet foreslår å endre kringkastingsloven §4-5 slik at Statens medieforvaltnings hjemmel for å forby videresending i kabelnett av fjernsynskanaler som sender innhold i strid med norsk lov, utvides til å omfatte også andre distribusjonsformer.

NRK støtter en slik endring som vil føre til økt likebehandling mellom de forskjellige distribusjonsformer. Vi finner for ordens skyld grunn til å minne om at det i denne forbindelse må skilles mellom det videreformidlingsansvar som påhviler distributørene av fjernsynskanaler, og det redaksjonelle ansvar som tilligger kringkastingselskapene som står bak den enkelte kanals innhold.

4.2 Forslag om å oppheve kringkastingsloven §4-6 "Klagerett, klageorgan".

Departementet foreslår å oppheve kringkastingsloven §4-6.

NRK har ingen merknader til forslaget.

Med vennlig hilsen
Norsk rikskringkasting AS

Olav A. Nyhus
Juridisk direktør